

EEUWIG LEVEN - MARIUS HILLE RIS LAMBERS (1946-2022)

—● ‘Luis in de pels’ met een groot sociaal hart ●—

Rein de Jong

Hij zette zich in voor een eerlijkere wereld, ondersteunde de zwakkere en verhelderde zware materie.

Hij leefde zijn leven op zijn eigen karakteristieke wijze.

Marius Hille Ris Lambers was een markant persoon in het verenigingsleven van HCC, waar hij al vroeg bij betrokken was. Met name de gebruikersgroepen P2000 en CompUsers. Hij was een duider: kon heel goed moeilijke kwesties in het juiste perspectief plaatsen door zijn brede bestuurlijke en maatschappelijke kennis. Hij was een meester in het helder formuleren van ingewikkelde onderwerpen. Daardoor wist hij mensen vaak te overtuigen van zijn gelijk. Zijn inzicht in het menselijk functioneren was fenomenaal.

Over zijn eigen leven zegt hij:
‘I lived it my way’

Marius was al snel lid van de ledenraad, waarin hij samen met Henk van Anandel een tandem vormde. Door zijn vasthoudendheid en overtuigingskracht, gecombineerd met de steun van het grote CompUsers, werden zijn ideeën vaak uitgevoerd. Dat resulteerde ook in commissies die bijzondere kwesties uitdiepten, waarin hij niet voor zijn verantwoordelijkheid wegliep en vervolgacties in gang zette. Marius' neiging tot debatteren en het volgen van goed geformuleerde formele procedures waren voor de meeste leden 'strijdvaardigheid', voor anderen 'drammerigheid'.

Binnen het bestuur van CompUsers hield Marius zich vooral bezig met de communicatie. Hij is een periode interim-voorzitter van het hoofdbestuur van HCC geweest, waarin hij de vereniging meenam van een leiding onder een betaalde directeur naar een hoofdbestuur bestaande uit vrijwilligers. Opmerkelijk was dat iemand die zo tot in de finesses te werk gaat, ook prima zaken kan delegeren. Eenmaal een vertrouwensband opgebouwd kon Marius prima een stapje opzij doen. De gedelegeerde kon op zijn expertisegebied ongestoord zijn werk uitvoeren.

Marius zette zich binnen de HCC vooral in voor het brengen van kennis bij de leden thuis. Hij was van mening dat er onevenredig veel geld en inspanning werd gespendeerd aan de leden die bijeenkomsten bijwonen.

Op initiatief van Marius mocht ik, samen met Ruud Uphoff, Folkert Vos en Jan Bakker, meewerken aan het HCC-forum. Dat forum genoot een grote belangstelling, vooral ook omdat Marius op begeesterende wijze in de wekelijkse HCC-nieuwsbrief een forum-item voor het voetlicht bracht. Ook kon hij mensen met een fluwelen hand in het gareel houden, waardoor er nauwelijks trolgedrag voorkwam en in een goede sfeer werd gediscussieerd. Naast het HCC-forum leverde Marius waardevolle bijdragen in het camperforum. Veel van mijn bijdragen aan de SoftwareBus werden beter door de kritische vragen die hij stelde over mijn epistels voordat ze naar de redactie gingen.

Mooi was ook om te zien dat Marius zich ontfermde over vrijwilligers en voor velen een mentor was.

Het moge duidelijk zijn dat we als vereniging hem heel veel dank verschuldigd zijn.

Naast zijn werk voor HCC was Marius maatschappelijk zeer betrokken bij het sociale leven rondom Smilde. Hij zette zich in voor de Molukse gemeenschap, waarbij zijn onderzoek naar de gebeurtenissen rond de treinkaping bij De Punt aandacht kreeg van pers en politici (VK: 11-6-2020). Veel mensen zijn hem dankbaar voor zijn wijze raad en daad wanneer zij hulp nodig hadden bij geschillen met bedrijven, overheid of gezondheidszorg. Wanneer Marius het gevoel had dat er onrecht werd gedaan kon hij zich erin vastbijten

Marius overleed op woensdag 16 maart 2022 op 75-jarige leeftijd, na een bijna tweejarige periode waarin hij leed aan kanker. Door zijn intellect en vasthoudendheid kreeg hij veel professoren mee en, het zal je niet verbazen, wist hij soms zaken die de behandelaars nog niet wisten. Tot anderhalve week voor zijn overlijden had hij een redelijke prognose. Hij was in een goede conditie, met daaraan gekoppeld een goede kwaliteit van leven en hij was nog lang niet uitbehandeld. Toen sloeg het noodlot toe! Hij kreeg een herseninfarct. Aanvankelijk mild. De vrijdag voor zijn overlijden gebeurden er allerlei desastreuze dingen in zijn hoofd: er traden nog meer infarcten en ook bloedingen op. Je kunt je voorstellen dat juist Marius, die het van zijn brein moest hebben, datgene overkwam waardoor hij niet meer zichzelf kon zijn.

Hij leeft voort in de herinneringen en gevoelens van iedereen voor wie hij iets betekend heeft.

Foto Marius: © Harry Cock, Volkskrant